

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

624.2

Hely

Idő

"1951"

Személy

Helyszám

Szerző

F. J.

Cím

A Boráros-téri híd építőinél

Forrás

Világosság
Budapest 1951. VII. 28

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A BORÁROS-TÉRI HÍD ÉPÍTŐINÉL

1934. júliusában

1934-ben, egy júliusi délután a Friss Ujság munkatársa kilátogatott a Boráros-téri híd építéséhez. Ezt tapasztalta: „A földmunkások hajnali 4 órától este fél 9-ig dolgoznak szakadatlanul. Napi 17 órai keserves munkával alig keresnek annyit, hogy élelmükről és lakásukról gondoskodhatnak. Egy köbméter föld elhordásáért, döngöléséért és rúkkolásáért 15 fillért kapnak, de ebből még levonják az OTI-járlékot. Egy-egy földmunkás alig keres naponta 2.50 pengőt... Szánalmas a kubikosok „lakása” a Budafoki-úton. A 12 méter hosszú és 3 és fél méter széles pincehelyiségben egymás mellett, a földre leterített szénán fekszik 15 ember. Alig lehet megmozdulni, levegő is alig van.”

„Baj van”
a rádióval

1951-ben, egy júliusi délután kilátogattunk a Boráros-téri híd építéséhez. Ezt tapasztaltuk:

Készül az új gyalog-aluljáró a pesti hídfőnél. Meztelen felsőtesttel, szaporán dolgoznak a földmunkások. Kelemen Jenő éppen mérgeződik. „Ezentúl vigyázzok, mert még tönkreteszik a rádiót!” A munkásszállás rádiójáról van szó, amelyet a szállás kultúrtermében helyeztek el, de este felviszik a szobákba, ahol négyen-négyen laknak. Mindennap más szobában van a rádió és tegnap este a fiatalok kivitték Kelemenék szobájából, hogy táncolhasanak. Ő pedig nem vette észre, mert

közben elaludt. Máskor majd jobban vigyáz, nehogy valami baja essen az esti órákat oly kellemessé varázsoló kis készüléknek.

Kelemen elvtárs büszkén jelenti a velünk lévő építésvezetőnek: „A bri-

Reszerves munkával, véres verejtékkel dolgoznak a kubikosok Pesten

Tizenöt fillér az akkord-bérek a Boráros téri híd építésénél, míg másutt 34-36 fillért kapnak - Tizenöt kubikos mozog egy szük pinceházban

A Friss Ujságban, 1934 júliusában ezzel a címmel jelent meg a cikk a boráros-téri híd építőiről.

gádunk teljesítette augusztus 20-i vállalását. Száznegyven százalékunk volt - magyarázza felénk fordulva -, azt vállaltuk, 160-ra emeljük. Most elértük. Azon gondolkodunk, hogy pótvállalást kéne tenni.” „Mennyit keres?” - kérdezzük. „Nyolcszáznegyvenet kaptam a múlt hónapban. Szép pénz, igaz. De elkélne most több is, mert sok a kiadás.”

Kelemen elvtárs ugyanis nemcsak itt, hanem Jászberényben is épít. Rokoni laknak ott, oda jár haza vasárnaponként. Kicsinosítja a lakást, megjavítja a tetejét, amely már bizony rozoga. Ma ilyen gondjai vannak Kelemen Jenőnek, a Boráros-téri híd-építkezés földmunkásának.

Bányai elvtárs nehezen emlékezik

De menjünk beljebb, oda, ahol a MAVAG hidépítőinek munkája nyomán a híd teste születik. Május 2-án kezdték a vasszerelést a pesti mederpilléren. Most körülbelül félúton tartanak a pesti part felé. Hétszázhatvan tonna vasat szereltek be eddig. A munkát megnehezíti, hogy a hengerde lemaradt a vasanyag hengerlésében. De ezt a lemaradást be akarják hozni a vasszerelésnél: az alkotmány ünnepének tiszteletére vállalták, hogy hat nappal a kitűzött idő

1951. júliusában

előtt, szeptember 1-re elérik a parttól 38 méterre levő segédpillért. Jelenleg a hatnapi előnyből már négy megvan! Hozzájárult ehhez például Vascsak János, sztáhanovista villanyhegesztő, aki vállalta, hogy előírt tervét hat nappal előbb befejezi, valamint három társának átadja munkamódszerét - és vállalását már 80 százalékban teljesítette. Vagy Kósa Jánosné, aki itt tanulta meg a fűrösszakmát és már augusztus második felében tart tervét... (Még sok hasonló eseményt ír-

hatnánk le a hidépítés történetéből. Sok olyan eseményt, amilyenről a multban sohasem írhattak volna.)

Bányai Ferenc elvtárs, főszerelővel találkozunk. Bányai elvtárs másodszor építi a hidat. Kíváncsian veszi kezébe a régi Friss Ujságot. „Hát igen...” - hümmög. Arra kérjük, beszéljen az akkori időkről. „Nem nagyon emlékszem már - mondja. - Hát dolgoztunk akkor is...” „Mennyi volt az órabér?” - kérdezzük. Kis gondolkodás után válaszol: „Huszonöt fillér. De 10-11 órát is dolgoztunk.” „És ma?” „Nyolc órát, természetesen.” „Ebédet kaptunk akkor is” - néz újra az újságra. - „Igaz, fejelem elé akarták vinni a munkavezetőt, mert jözetett nekünk.” „Mennyit fizettek az ebédért?” „Hetven fillért.”

Az új híd szebb és erősebb lesz

„Ez háromórát munkabér - szól közbe a párttitkár elvtárs. - Ma 3 forintba került az ebéd, de ebből egy forintot a vállalat fizet.” „Igen. Így körülbelül még egy órai munkabérbe sem kerül” - teszi hozzá Bányai elvtárs, aki most már egyre érienkebben emlékezik és így beszél: „Bizony, kutya élet volt a multban. Mikor először itt dolgoztam, el sem tudtam volna képzelni, hogy a fiam a külügyi akadémiára kerül.” „Nem árt néha emlegetni a multat - állapítja meg a párttitkár elvtárs. - Bányai elvtárs, beszélj azokról az időkről a többieknek is! Különösen azoknak, akik ma lazítják a fejelemet.”

A régi híd, amelyet a fasiszták felrobbantottak, szép, erős híd volt. Az új híd még szebb és erősebb lesz. Műszaki szempontból sokban hasonlít majd a régihez - mégis más lesz, mert most: gazdái építik.

F. L.